



Lucian MERIȘCA

Agentul neantului

Sunt singurul zeu adevărat, sunt Agentul neantului = Entropia

Nu am decât o singură misiune. Să distrug.

Pentru ca alții să aibă impresia că pot crea ceva, aici, pe acest pământ de cenușă și praf.

Praf și cenușă din care, fără mine, nu s-ar zămisli, rând pe rând, generație după generație, pentru aceeași iluzie vizibilă și același adevăr invizibil.

Nimic din ceea ce este nu ar fi, dacă nu ar fi dispărut ceea ce a fost.

Dacă n-aș fi eu, lucrurile pe care le vedeți n-ar exista, pentru că ar exista, încă, lucrurile care au fost. Nici voi n-ați exista, să priviți la nesfârșit neschimbarea, pentru că ar exista cei ce au fost. Iar copiii voștri nu s-ar naște niciodată, pentru că voi ați fi eterni.

Noroc că exist eu, așa, hulit și temut de toți. Noroc că eu dau de lucru măturătorilor, groparilor și incineratorilor. Praful și pulberea să se aleagă de toți, și de mine, și eu voi fi mulțumit, căci misiunea mea se va fi îndeplinit.

Nu e mare fericire să fii agent al neantului dar, cu toate acestea, cineva trebuie să-și asume și acest rol. Unii se cred îngeri, fără să aibă nici un motiv să creadă că îngerii există, măcar. Eu nu mă cred nimic, pentru că nu cred în nimic. Sau cred. Sau știu că nimicul e perisabil, ca orice altceva pe această lume.

Dacă aș fi nimic, ar fi bine... Bine pentru ceilalți, așa își închipuie ei... Pentru că, atunci când vine vorba de Bine și de Rău, nu ai cum să crezi, ci doar să-ți închipui.

Răul, Nemulțumirea, Debusolarea, Disperarea cruntă – au fost întotdeauna mai creative decât Mulțumirea pașnică și placidă. Iar **răul** este jobul meu, eu mă ocup cu asta de când mă știu – există cineva care merge noaptea în linște cu vidanța și pompeză tot ceea ce se adună peste ziua marelui oraș, marii vieți..., pentru că altfel adevărul ar da pe dinafară și ne-ar sufoca în omniprezența sa.

Fără puterea mea de distrugere, nimic nu s-ar construi. Eu și furnicile, muncim tăcuți, fără pretenția nici unei răsplăți, fără a avea cea mai mică recunoștință, pentru ca Statuia Libertății să se prăbușească într-o zi și praful să acopere din nou lumea, într-un efort egalizator și sublim. Eu sunt cel care a transformat în mucegai, până la urmă, zâmbetul Monalisei și eu am prăbușit în rugină Coloana Infinitului. Și nimeni nu-mi mulțumește, căci nimeni nu mai crede astăzi în katharsis decât, poate, cei care se oferă să împartă moartea lor și celorlalți, condamându-se singuri, înainte de a fi condamnați de lume sau de ceea ce este dincolo de ea.

Când ați fost creați, erați mici, vă mai aduceți aminte?, vi s-a sugerat calea ne-înmulțirii păcătoase, a retragerii în nimicnicie și a asumării vinei de a fi și de a vrea încă să fiți. Rostul care vi s-a dat era numai acela de a regreta că existați. Dar n-ați înțeles la timp să fiți din ce în ce mai puțini și mai puțin și ați crezut că puteți concura la creația lumii, că puteți mima cu nonșalanță creația, fără remușcări și fără frica de a fi exterminați înainte de a pune sau de a citi o literă aici, pe hârtia aceasta, pe care trăim cu toții.

Ați râs de libertatea voastră și nu ați vrut să vă retrageți în schimnicie. Nu v-ați mulțumit să vă jucați de-a procreația și să vă creați reverberații redundante ale egoului vostru scos de sub control; ați vrut să întrupați în felul vostru meschin alt fel de creație și ați compus *Odiseea, Macbeth și Scriitorii în gol*. Nu v-ați mulțumit cu dragostea care vi s-a dat ca s-o aveți uitându-vă în sus, a trebuit să inventați altă dragoste și să vă priviți pe voi față în față. Ați îndrăznit să vă uitați în ochi, atunci când vârtejul fericirii carnale v-a făcut să uitați de marea nefericire de a vă fi născut din carne și v-ați uitat la stele ca să uitați că peste doar puțin timp n-o să vă mai uitați niciodată. V-ați ridicat, jalnici și sfidători, în picioare, și v-ați numit pe voi-înșivă ființe umane. Umane în raport cu ce? Ați îndrăznit să botezați nemurirea – natură, speranță, idealuri, copii, operă, curriculum vitae, posteritate. Ați îndrăznit să visați că visați și să credeți că visul e ceva frumos, care vine din altă lume special pentru voi.

Ați crezut în Creație; eu sunt Celălalt, *care-nu-sunt*; cred în Entropie.

Pentru voi, aduc elogiul întunericului. Lauda Demonului, așa cum a apărut **scris în fața voastră din nimic**, deodată. Dar nu am venit pe Pământ ca să vă terorizez. Ci ca să vă mântui... încetul cu încetul... de tot.

Eu sunt Principiul Al Doilea al universului, pe care l-ați uitat, dar fără care – **UNIVERSUL AR FI**. Pentru totdeauna. **Etern**.

Eu sunt praful; praful care odată am fost mâna lui Alexandru Macedon, Crucea Sfântă și Zidul Berlinului. Cenușa care s-a ales de marile cărți de filosofie pierdute, de fericirea Gretei Garbo și fericirea voastră că trăiți. Fericirea nepoților voștri că veți muri.

Bucurați-vă deci că eu exist, pentru ca voi să nu mai existați, într-o bună zi. Pentru că, altfel, orașele voastre n-ar exista, acoperite încă de Babilon, Troia, Sarmizegetusa. Voi nu ați fi și nu ați citi ceea ce citiți, pentru că în locul vostru ar fi și acum, pentru totdeauna, bunicii bunicilor voștri. Voi ați fi doar umbra visului unei speranțe, pe care moșii și strămoșii voștri n-ar mai aveau-o niciodată, pentru că n-ar mai avea nevoie. Pentru că ar fi unici. Și nereproductibili.

Scrisul n-ar fi avut de ce să se inventeze, iar pana inexplicabilă de curent din noaptea aceasta n-ar fi avut de ce să mă împiedice să scriu ceea ce am scris și am uitat deja. Marea inundație n-ar mai veni niciodată și Noe n-ar mai fi fost nevoit să construiască, nimic. Eva n-ar mai întinde mâna și Adam ar rămâne întreg, cu toate coastele sale. Eu aș sta pentru totdeauna în pomul meu și nimeni nu m-ar mai cunoaște, niciodată. Pe deasupra *apelor*, s-ar purta doar *întunericul* și nimeni nu ar fi nefericit, *niciodată*.

Fără mine, nu ați fi voi.

Fără mine, aș fi doar eu. Singur, ca întotdeauna.

De aceea, îmi sunteți datori.

De aceea, vă sunt dator.

Eu sunt agentul neantului și, precum Cronos, vă cresc ca să vă mănânc.

A venit timpul. Acum fac ultimele mele retușuri, pentru Opera Omnia Finalis.

Nu am decât o singură misiune. Să distrug.

Iar mâine mai am de făcut un singur lucru: **un singur lucru a mai rămas de distrus.**

Adio, nemuritorilor!

Să schimbi într-o zi un coșmar gri pe un vis cenușiu

Avea o figură de câine bun, dar nu era suficient.

- Mai pune-ți, mai pune-ți!

- Da, dar...

- Ciocu' mic! Știi tu de ce!... Ciocu' mic și pasu' mare! Mai pune-ți!

Bietul om mai încerca să stea demn în mica lui baltă, în timp ce-și căra în cap cenușă cu o lingură mare, dintr-un cean.

- Nu așa, cu mâna! Trebuie să te învăț eu... îl mustă el ca pe un școlar nesânguincios.

Samsarul, îmbrăcat nemțește precum un mort, luă mâna lui, ca să nu și-o murdărească pe a sa, și-i arătă cum să-și toarne cât mai multă cenușă în cap, acoperind și locurile incipiente în care inteligența începuse să se transforme în chelie.

- Pune peste tot – și aici – și aici – mai cu nădejde... îl încuraja el de la distanță, ca să nu se murdărească. Parcă era un șaman în hainele de mers la ședința de colhoz, atent la fiecare mișcare a mankurtului novice pe care îl școlea, cu atâta greutate.

- E bine? întrebă acesta cu nesiguranță, scoțându-și cu două degete din gură o bucată carbonizată de carte, pe care se mai putea distinge doar o parte din titlu, gen "Congresul al..."

- N-o mai fă pe victima și comportă-te demn! Nu ți-am cerut să mănânci rahat, ți-am cerut numai să-ți pui cenușă în cap!

- Da, dar câtă? Mai trebuie? Cât să-mi mai pun?...

- Cât trebuie... Știi tu singur cât meriți... Ce, tu nu ascuți BBC-ul? Nu te uiți la filme românești?

Cetățeanul era îngropat acum aproape în întregime în cenușă – i se mai vedea doar o parte din gulerul alb, mai mult scrumat decât scrobite, și o ureche, de care fusese pe vremuri, pesemne, mai fudul.

- Gata, mi-e de-ajuns... molfăi el, scuipând de astă dată o bucată de mătură arsă.

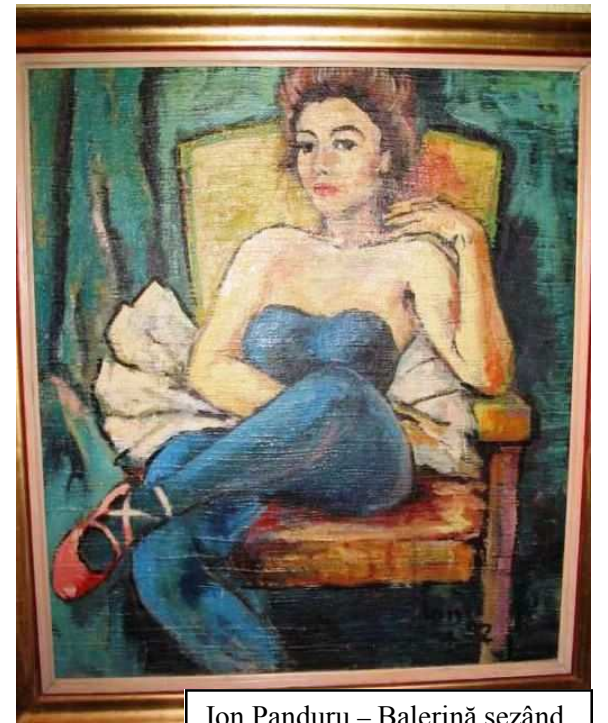
- Poate, ție ți-e de-ajuns... La noi, nu te gândești?...

- Ba da, ba da... dar nu mă pot mișca de aici.

- Stai că-ți mai pun eu puțin – se oferi, generos, samsarul, suflecându-și o mână și mai punându-i puțină cenușă în cap, în locurile în care considera ca nu e suficient acoperit: în ochi și în vârful capului. Uite-așa, puțin... Și acum, cântă.

- Pe-un picior de plai / pe-o gură de rai...

16 iunie 2003



Ion Panduru – Balerină șezând.